

Reformér samarbejdet

I ET INDLÆG 24/10 ("Nedlæg Nordisk Råd") argumenterer Erik Boel for at nedlægge Nordisk Råd.

Boels kritik gælder først og fremmest den påstand, at »Det nordiske samarbejde lever sit eget ensomme liv.« Til slut konstaterer Boel, at » - omdrejningspunktet i de nordiske landes udenrigspolitik - og for så vidt også indenrigspolitik - er den europæiske union.«

Et ofte tilbagevendende argument for fortsat EU-medlemskab er, at man som land har en meget stor indflydelse i EU.

Men der er flere forskelle imellem at sidde som politiker i Folketinget og i EU-Parlamentet.

En forskel er, at vore folkevalgte, der træffer afgørelser på fremmed mark, ofte gør det under for os nordboer svært forståelige former. For ikke at tale om sprogproblematikken. Det er desuden lettere at træffe kontroversielle afgørelser, når man slipper for at møde sine vælgere.

Endvidere adskiller samfundslivet i Mellemeuropa sig fra det nordiske, ikke mindst set ud fra et demokratiaspekt.

Stor afstand til Bruxelles

Hvis afstanden mellem Folketingets politikere er stor (og de øvrige nordiske landes parlamenter for den sags skyld), så er afstanden mellem Bruxelles og nordboerne så meget større. Og for hvert nyt medlemsland, der kommer med i EU, får de nordiske lande mindre indflydelse.

Boel stiller forslag om en reformering af det nordiske samarbejde, hvori han mener, at blandt andet Rusland, Tyskland og Polen skulle kunne indgå. Lignende forslag er tidligere blevet fremført.

Den norske politiker Berit Brørby ville allerede i september 2004 omdanne Nordisk Råd til en "Nordeuropæisk forsamling". Fælles for disse forslag er dog, at de næsten altid handler om et fordybet samarbejde uden for Norden, næsten aldrig om, hvordan vi skulle kunne samarbejde bedre inden for Norden.

Foruden demokrati-aspektet er der endnu en alvorlig indvending mod at deltage så ukritisk i EU, da unionen på langt sigt udvikler sig henimod at få mindre global indflydelse. Magtblokkene bliver i fremtiden snarere USA og Asien. Prisen for så at tilhøre et demografisk, økonomisk og ikke mindst ideologisk set stagnerende EU kan blive meget høj.

Selvkritik

Som Norden-ven bør man dog være selvkritisk. Vi skal derfor heller ikke være bange for at stille os spørgsmålet om, hvor mange af dagens otte nordiske stater (inklusive Baltikum, eksklusive selvstyreområderne) der egentlig er egnede til et fortsat nordisk samarbejde. Desuden bør vi indse, at den tekniske udvikling inden for vitale områder ikke længere drives fra Mellemeuropa, men snarere fra Nordamerika. Et kontinent, som vi nordboer har haft stærke kontakter til siden 1000-tallet, og hvortil en stor del af den nordiske befolkning er udvandret siden 1800-tallet.

For at sikre vore nordiske nationers velstand også i fremtiden, er det naturligvis vigtigt med gode kontakter til Mellemeuropa, men vi må samtidig vove at indse, at den økonomiske, sikkerhedspolitiske og tekniske udvikling i fremtiden kommer til at ske på helt andre kontinenter.

Den afgørende beslutning bliver så, hvordan Norden skal placere sig i den nye virkelighed. Vil vi deltage i den globale udvikling eller vende os henimod et introvert EU? Vi burde derfor i stedet koncentrere os om et skarpere, dybere og mere effektivt nordisk samarbejde, hvor vi afbalancerer relationerne til de andre kontinenter.